

Marianne Jelveds tale ved Radikale Venstres landsmøde

Taler

Marianne Jelved
Politisk leder af Radikale
Venstre

Dato

11. september 2004

Sted

Hotel Nyborg Strand

På RVs landsmøde i 2001 – få dage efter terrorangrebet d.11. september – vedtog vi en udtalelse. Vi udtrykte vores afsky for terrorismen, og understregede, at DRV ville sætte alle sine kræfter ind på at styrke det internationale samarbejde for både at bekæmpe og at forebygge terrorismen.

Udtalelsen er lige så sørgeligt aktuel i dag som dengang. Siden har verden været vidne til en serie terrorhandlinger af mest afskyelig art. Den hjerteskrænde terror mod skolebørn og deres familier i Nordossetien har brændt sig ind i vores hukommelse. Og det fortsætter.

Vi skal bekæmpe terrorismen. Vedtagelser i FN's sikkerhedsråd har været grundlag for de forslag, som Folketinget har vedtaget. DRV har stemt for, og vi har flere gange gået på kompromis med retspolitiske holdninger, fordi truslen om terror gør det nødvendigt at samarbejde effektivt og internationalt for at bekæmpe terrornetværk.

Desværre ser vi ikke nær den samme beslutsomhed i det internationale samfund, når det drejer sig om forebyggelse af terror.

Vi havde alle et vist håb om, at terrorangrebet d.11. september ville føre til en konsekvent indsats for et gennembrud i Israel-Palæstina konflikten, som hver dag skaber fremtidige terrorister.

Håbet er gjort til skamme. Der er ingen fremskridt. Kun tilbageskridt.

Vi havde alle et vist håb om, at magtoverdragelsen i slutningen af juni til civile irakere ville føre til færre og mindre voldsomme angreb på civile og militære mål i Irak.

Håbet er gjort til skamme: Volden tager til. Terroren breder sig. Genopbygningen går i bedste fald meget langsomt.

Ydmygelserne i Abu Ghraib-fængslet er blevet til en bekræftelse på myten om Vestens ”sande hensigt”: at ydmyge irakerne.

Kampen mod terroren skal føres på flere måder. Militære midler kan ikke afvises. Men der er i høj grad brug for politiske løsninger på en lang række af konflikter. FN og EU skal presse på for, at der skabes politiske løsninger.

Vi havde vel alle et håb om, at den rige del af verden efter d.11.september ville have viljen til en konsekvent indsats for at skabe bedre muligheder for udvikling og bedre sociale vilkår i den fattige del af verden.

Håbet er gjort til skamme - og desværre skærer også Danmark ned. Danmark bevæger sig væk fra en politik, der kan give fattige lande og deres befolkninger håb om en bedre fremtid, og som kan modvirke fanatisme og ekstremisme.

Irak-krigen startede uden et FN-grundlag, fordi nogle få lande, blandt dem USA, UK og DK, ikke ville blive på FN-sporet. FN var irrelevant, sagde George W. Bush.

På det punkt er der sket fremskridt. Bush har nødtvungent erkendt, at selv ikke USA kan klare sig uden FN. Amerikanerne måtte bede FN om hjælp i Irak.

Danmark har med et smalt flertal i Folketinget og et splittet EU et medansvar for krigen og dermed et medansvar for den manglende planlægning af kampen for at vinde freden. Danmark er bare fulgt med. Og har støttet selvtægten og bruddet på den internationale retsorden.

Nu er der et FN-mandat for de danske soldaters deltagelse. Derfor støtter DRV den danske indsats.

Men der er al mulig grund til bruge kræfter på at styrke FN.

DRV arbejder for en international retsorden. Vi arbejder for, at det internationale samfund udvikler sig efter det grundlæggende demokratiske princip: Med lov skal man land bygge.

Vi støtter de initiativer, der fører i den retning. Og vi støtter, at internationale regler kan håndhæves på legal vis.

Derfor er vi også med i forsvarsforliget. Danmark skal være parat, når FN kalder. Danmark skal være parat til at hjælpe med at håndhæve den internationale retsorden. Men det skal ske efter de internationale regler. Ellers mister indsatsen troværdighed og kan sætte det internationale retssamfund langt tilbage.

Vi vil arbejde for, at Danmark som medlem af sikkerhedsrådet de næste to år udnytter mulighederne for at styrke FN og presse på for politiske løsninger på konflikter. Det vil også styrke den internationale retsorden.

Vi skal arbejde for et arbejdsdueligt EU. Forfatningstraktaten er et fremskridt. Vi har selv haft god indflydelse på den. Vi vil skabe så meget indflydelse for Danmark som muligt på verden omkring os.

Vi lever i den og af den.

Og vi skal arbejde for DRV's indflydelse. Derfor en varm tak til Lone for arbejdet i Europa-parlamentet i mange år og til Anders for at tage opgaven op på fornemmeste vis.

Med EU's udvidelse d. 1. maj har EU dokumenteret både sin demokratiske, sin politiske og sin sikkerhedspolitiske dimension. Netop derfor skal EU hjælpe med at holde Tyrkiet på det demokratiske spor vendt mod Europa.

DRV støtter Europarådets arbejde. Vi tager det alvorligt, når Europarådets kommissær for menneskerettigheder kritiserer Danmarks lovgivning.

Meningen med menneskerettighedskommissæren er, at han skal rådgive landene på baggrund af et nøje kendskab til Menneskerettighedsdomstolens afgørelser, bl.a. for at lette presset på domstolen i Strasbourg.

Regeringen afviste umiddelbart kritikken med arrogance, ikke med argumenter. Kommissæren var spanier og forstod ikke den danske kultur, hed det.

Det giver stof til eftertanke, når Danmark selv har været med til at sætte EU-kommissionen til at vurdere, om ansøgerlande lever op til kravene om overholdelse af menneskerettighederne, beskyttelse af minoriteter og andre krav til en retsstat. Her er ingen kære-mor.

Vi har endnu ikke set et svar på kritikken af de danske regler for familiesammenføring.

Hvorfor skal det tage så lang tid at afvise kritikken om,

- at der ikke er proportionalitet, fordi reglerne rammer langt uden for målgruppen og fratager mennesker deres grundlæggende rettigheder,

- at reglerne er diskriminerende både i forhold til økonomi og mellem statsborgere,

- og at reglerne ikke lever op til almindelig retssikkerhed, fordi meget er overladt til myndighedernes skøn?

Det er afgørende for DRV, at Danmark lever op til konventionerne og dermed støtter det internationale retssamfund.

En ting er, at DRV ud fra en politisk grundholdning ønsker den nuværende familiesammenføringspolitik ændret. Det kræver, at vi kan overbevise andre og få flertal for det.

Det er noget helt andet, hvis Danmark juridisk overtræder internationale regler. Det burde alle partier finde uacceptabelt.

Folketinget burde kunne stå sammen om at værne den skrøbelige internationale retsorden. Den er i sidste ende garant for vores eget demokrati og den enkeltes rettigheder.

Og hvis Danmark troværdigt skal arbejde aktivt for at udbrede respekten for menneskerettighederne, så skal vi have orden i eget hus.

Tvivl må afgøres af domstolene og i sidste instans af Menneskerettighedsdomstolen, siger nogen.

Ja, men det forudsætter, at der kan føres sager ved en domstol, og at ministeren ikke trækker de sager tilbage til en fornyet vurdering, når de er på vej til retten.

Det kan tage seks til otte år, inden en sag når helt til Menneskerettighedsdomstolen. I mellemtiden skal Folketinget tage ansvaret for en lovgivning, der er rejst klar kritik af: den rammer utilsigtet, den diskriminerer, og den giver ikke retssikkerhed.

Jeg har hørt mange problematisere DRV's holdning, men jeg har ikke hørt eller set en eneste forholde sig konkret til Menneskerettighedskommissærens begrundelser for sin kritik. Og vi venter stadig på regeringens svar.

Hele sagen rejser adskillelige spørgsmål.

1. Det er helt uigennemskueligt, hvad der foregår. Udlændingestyrelsen er en offentlig forvaltning, der fungerer som en retsinstans: Den træffer bl.a. afgørelser om familiesammenføringer i Danmark.

Man kan klage til Integrationsministeriet over afslag.

Der er ingen offentlighed om afgørelserne.

Folketinget og offentligheden kan ikke systematisk følge med i, hvordan lovens bestemmelser virker, eller hvordan de bruges i praksis.

Det her er Kafkask.

Der er dog en chance for en slags offentlig appelinstans: Hvis det lykkes at få medierne til at køre en sag. Offentlighedens reaktion på en udvisning af en mor, mens faren og børnene kan få lov at blive, kan få ministeren til at tage sagen op igen.

Hvilken retssikkerhed!!!

Mange af de sager, vi får kendskab til, er så hjerteskrærende, at det gør ondt. Vi har samlet en række eksempler i ”den grå bog”.

Som et minimum bør der oprettes et ”familiesammenføringsnævn” som klageinstans med pligt til at afgive en årlig rapport med afgørelserne og deres præmisser.

Og lad os så indføre en optjeningsregel: Familiesammenførte skal optjene ret til sociale ydelser. Det vil være et svar på frygten for et pres på velfærden. Folketingsgruppen har sendt det forslag til debat.

2. Flertallets begrundelser for reglerne om familiesammenføring er, at bekæmpe tvangsægteskaber. Men, der er ingen sikkerhed for, at tvangsægteskaber forhindres.

Unge bliver gift, men ikke familiesammenført i Danmark. Pigen bor så i Danmark med sine børn. Eller i Pakistan. Eller i Sverige. Men vi ved det bare ikke.

Det er ulovligt at tvinge nogen til at gifte sig. Det er velkendt. Men der sker ingen anmeldelser. I 2003 er der givet afslag på familiesammenføring i fem tilfælde med begrundelsen: tvangsægteskab.

Der sker ingen strafforfølgelse. Der sker ingen interventioner. Der sker ingen holdningspåvirkning. Der er ingen konsekvens. Forbryderne går bare fri.

Ca. halvdelen af afslagene i 2003 er givet til kategorien ”nordiske og danske statsborgere”. Skal statsborgerbegrebet have mening, må det være en ret, at statsborgere altid kan bo i deres land med deres familie.

Socialarbejdere kan – siger de – se på 100 meters afstand, om der er tale om risiko for tvangsægteskab. Det er her, der skal sættes ind. Vi skal skabe stærke netværk af velintegrerede socialarbejdere, der kan gå ind i familierne og i tide hjælpe den unge.

Vi vil ikke acceptere, at fædre kan arrangere voldtægt af deres døtre.

Vi vil ikke acceptere, at 60.000 kvinder om året udsættes for vold.

Vi vil ikke acceptere incest.

Det skal anmeldes til politiet.

Det er ikke synd for de unge, for kvinderne, for børnene, at overgreb anmeldes.
Det er en forbrydelse ikke at anmelde det.

3. Der er en fortsat stigmatisering af mennesker med anden etnisk baggrund end dansk. Vi bliver ved med at tale om 2.- og 3.generationsindvandrere til trods for, at mange er født i Danmark og taler glimrende dansk og er velintegrederede.

Men der er unge, der har en helt uacceptabel adfærd. De er bare ikke normen.

Der skal tages fat i dem med det samme. Uanset hvem det er.

Skoler med børn og unge i sociale risikofelter skal have ressourcer til at ansætte socialmedarbejdere og ressourcepersoner med erfaringer fra forskellige kulturer.

De har bedre muligheder end mange andre for at gå ind i familier med ungeproblemer. Det skal være fuldstændig klart, at vi ikke vil acceptere vold, hærværk og truende adfærd – uanset hvem det er.

Grundlæggende er der tale om sociale problemer. Og de skal løses. Den negative sociale arv skal brydes.

Allerede under SR tog vi en lang række initiativer. Men der skal og kan gøres mere.

(Rinkeby Skole i Stockholm, 500 børn, godt 90 % med anden etnisk baggrund end svensk, 100 nationaliteter. 1989 kaos, vold, hærværk: ny ledelse. Medierne spurgte: Hvorfor har du sagt ja til den stilling? Svar: Der er et kæmpe potentiale i denne skole! I dag er skolen søgt af mange, men der er ikke plads. I dag går børnene ud af skolen med store sprogkompetencer: De kan deres modersmål, svensk og mindst to andre fremmedsprog ofte tre. Læren: se potentialerne. Grib dem og gør det.)

Giv skolerne frihed til at undervise i andre fremmedsprog end de traditionelle. Sprogkompetencer er noget af det vigtigste i fremtiden.

Byg nyt og omdan halvdelen af Mjølnerparken til kollegier.

Byg nye skoler andre steder end i ghettoerne og omdan nogle af de gamle til kulturhuse.

Lad virksomheder adoptere skoler og hjælpe med praktikpladser.

Lad kunstnere og sportsfolk være ambassadører for og gæstelærere på udvalgte skoler.

Lad Ishøj, Næstved og andre kommuner, hvor der sker et fantastisk godt stykke arbejde, få lov at sætte særlige mål og få særlig frihed til at udvikle kompetencerne. Alle kan blive inspireret af det vellykkede.

Få øje på potentialerne. Grib dem. Gør det.

Alt andet er menneskeligt spild.

Og det spild er med til at sætte demokratiet under pres

Der er skræmmende træk i tiden. Jeg får mange mails. Hvis jeg erstatter ordet ”muslim” med ordet ”jøde”, løber det mig koldt ned ad ryggen.

De første skred sker i tilvænningen gennem sproget. Vi taler om ”de andre”. ”De andre” er problemet. Uanset hvor meget umage man gør sig, hvis man hører til ”de andre”, så har man etiketten i panden.

Ordet skaber det, det nævner.

Selv hvis man gør sig så meget umage, at man kan slippe igennem nåleøjet og blive statsborgere, så er man alligevel en af ”de andre”. For Danmark er ikke et helle for alle statsborgere, Danmark er ikke et helle, hvor du kan være sikker på at bo med din familie.

Det næste skred sker, når den offentlige mening præges af nærmest uimodsigelige grunde til at føle ”de andre” som en trussel.

Enkeltbegivenheder bruges til at bekræfte myter og fordomme, og der henvises til forskelle i kultur, religion eller historie. Det bruges til at gøre ”de andre” til genstand for en fælles front. ”De andre” fratages deres individualitet, deres personlige karakteristika, deres integritet.

”De andre” er bare sådan, og ”de andre” er en trussel mod ”os”.

Det går ikke. Demokrati er inkluderende og absolut ikke ekskluderende.

Det er den slags skred, mennesker har beskrevet i deres erindringer, og som har ført til etniske udrensninger i europæiske samfund. Senest på Balkan.

(Mail modtaget d. 4. sep. 2004:

Stadig naivt fanatisk muslimlefler?

Efter islams seneste heltedige og sejrrige angreb på den moderne verden i Beslan ville det være ønskeligt at du tager kraftigt afstand fra islam, går bodsgang og indrømmer at din politiske linie mht. pladderhumanistisk åhe-så-forstående og selvfedt-frelst teoretisering har været en eklatant fejltagelse og at du i kraft af din position i det politiske liv har været en katastrofe for landet.

Med foragt

NN)

Demokratiske principper og retsstatens principper presses og overskrides.

Den personlige friheds ukrænkelighed gælder ikke alle. Social udstødelse, ydmygelser, rodløshed, frustration over ikke at få en chance for at vise, hvad du kan, bliver den negative spiral, der bliver vanskeligere og vanskeligere at bryde.

Men vi har et valg. Derfor har vi også et ansvar.

DRV skal gå op imod de tendenser og holde fast i den grundlæggende værdi, at mennesket har værdi i sig selv. At det er demokratiets opgave at sikre respekten for den enkeltes værdighed, integritet og sårbarhed.

DRV skal blive ved med at have fokus på demokratiets vilkår.

DRV skal blive ved med at insistere på den demokratiske retsstats principper: Ligeværd, ligebehandling, lighed for loven, beskyttelse af minoriteter og retssikkerhed.

Vi skal insistere på bedre løsninger af de problemer, der vitterligt er. Der er altid flere løsninger på problemerne, og hensigten kan aldrig hellige midlerne.

Vi skal insistere på retten til at være uenige om politikken.

DRV var uenig i Irak-krigen p.gr. af det manglende FN-spor. Svaret på kritikken har været: Er du ikke med os, så er du imod os.

Enten er du for demokrati og frihed, eller så er du for Saddam Hussein.

Enten er du for 24-årsregelen, eller så er du for tvangsægteskaber.

Enten fordømmer du islam, eller så er du for terroren.

Hvad er det egentlig, den retorik fører med sig?

Den demokratiske uenighed, den politiske uenighed om midlerne gøres illegitim med et orwellsk nysprog.

Der er ikke længere et valg. Der er ikke længere et ansvar. Du skal bare følge med.

Men DRV skal insistere: Der er politiske valg. Der er moralske valg. Du har et valg. Du har et ansvar.

Der er politik til forskel.

Der er fremtiden til forskel.

Tiden er også præget af kortsigtede, letkommunikerbare her-og-nu- løfter?

Det hedder markedsføring. Det er ikke kun traditionelle virksomheder, der skal konkurrere på markedet med smægtende og enkle budskaber. Og de skal dog gøre rede for brug af farvestoffer og kunststoffer og genmodificerede krydderier,

og de er omfattet af markedsføringsloven.

Der er ikke de samme krav til de politiske partier, der konkurrerer om opmærksomheden og vælgerne valg af de politiske produkter. Det kunne ellers være en ny opgave for konkurrencestyrelsen.

På en måde kan man karakterisere den politiske kamp som kampen om billedet af virkeligheden.

Et par eksempler:

En journalist laver en række spørgsmål om, hvor Kolding, Nakskov og Bagdad ligger. Få korrekte svar. Den slags kunne har godt nok ikke været en del af kravene i geografi siden jeg gik i skole. Men alligevel: inden seks uger, så er det vedtaget, at geografi skal være prøvofag i folkeskolen.

Det viser politisk handlekraft.

Det havde måske været klogere at vedtage, at børnene skal til prøve i fem fag, og så trækker man lod hvert år mellem alle fagene.

Forslaget til Finansloven for 2005 er et glimrende eksempel. Skattestoppet og de delvist ufinansierede skattelettelser, ældrecheck, barselsorlov o.m.m. har krævet besparelser på uddannelser, folkeoplysning, miljø, kultur, u-landsbistand osv..

Nu skal der moduleres på billedet af virkeligheden, så der oprettes et helt familieministerium for de velfungerende familier, mens resten er blevet i socialministeriet henholdsvis integrationsministeriet. Og så gives der 50 mio. kr. her og 100 mio. kr. der. Blød regering.

Og den næsten radikale miljøminister sætter tilsyneladende sin stilling ind på, at der ikke sker flere besparelser på miljøministeriet – efter næste valg, og efter at der er sparet ca. 25 procent på tre år. Glemte er vandmiljøplan III, sommerhusene i kystnære områder og miljøet i kommunalreformen.

Så nu kan alle være glade.

Glemte er Irak og Bush.

Glemte er Pia Kjærsgaard.

Glemte er al spinnet.

Men ikke skattestoppet. For det er nemt at kommunikere, og det giver et godt billede af virkeligheden. Eller gør det?

Godt 10 % af statens indtægter udhules hvert år, fordi de ikke følger med lønudviklingen, mens resten – de 90 % af indtægterne – for dem gælder det, at stiger indkomsten, så stiger skatten også. Det er det stop. Logik? Nej, men billedet af virkeligheden er godt.

Vi mener, at også den sidste tiendedel af indtægterne skal følge med lønudviklingen. De offentligt ansatte skal også følge med lønudviklingen. Folkepensionen skal følge med. Dagpengene skal følge med. Hvis indtægterne ikke følger med, så bliver der et problem.

Men skattestoppet betyder også, at det ikke er muligt at ændre på skattesystemet.

(Vi har f.eks. stadig bruttoskatten, som V og K skældte så voldsomt ud i 90'erne. Vi har stadig en meget indviklet aktieavancebeskatning, som investorer og erhvervsliv ønsker forenklet. Men nej, skattestoppet låser alle systemerne fast.)

Det er blevet en dyd ikke at ændre SR-regeringens reformer fra 90'erne. Al respekt for det. Burde jeg mene.

Men de reformer var jo ikke mål i sig selv. De var midler, som skulle bidrage til formålet med vores politiske arbejde: at give hvert menneske de bedste muligheder for at skabe sin fremtid i frihed og fællesskab. Fuld beskæftigelse og gælden ned - hørte med til strategien.

På en måde er det blevet nemt at være politisk parti. VK-regeringens spin har

ført til en ny standard. Politikerne skal ikke nødvendigvis mene, det de siger. Det er de taktiske formål med deres gøren og laden, der interessere.

De slipper alt for let. De bliver ikke bedt om at gøre rede for, hvilket formål alle de konkrete løfter tjener. Det er nok, at de tjener et taktisk formål.

Ja, magt er godt, men hvad skal den bruges til? Hvad er det for et samfund, den skal føre til? Hvad er visionen? Hvad er strategien? Hvad skal midlerne bruges til?

Vi kender alle analyserne: Globaliseringen og flytning af arbejdspladser til den anden side af jorden. Den demografiske udvikling med flere pensionister og færre erhvervsaktive. Læg hertil forventningen om mere og bedre velfærd.

Det stiller os alle over for helt nye udfordringer.

Vi ved, at Danmark har klaret sig godt indtil nu.

Danmark lever af verden omkring sig. Det har vi kunnet gøre, for vi har været rigtig gode til innovation, organisering og internationalt udsyn.

DRV vil bygge videre på det, der har været Danmarks styrke, og give det nye dimensioner.

DRV vil det kreative og dynamiske samfund.

Kendt på sin hittepåsomhed, idérigdom, opfindsomhed, kunstneriske og kulturelle smeltedigler, der spredes i dynamik og skaberkraft.

Ny viden skabes i fordomsfrie miljøer, hvor der kastes skæve lys over det kendte, hvor den frie tanke og idéudvikling mødes i åben dialog mellem nysgerrige mennesker med forskellige baggrunde, erfaringer og måder at se verden på.

Hvor kunsten er som et spejl, hvor lyset falder uventet, så vi ser det, vi tror, vi genkender, med nye dimensioner, der giver nye impulser, nye erkendelser og skaber plads til noget, der ikke er der endnu.

Det kreative samfund er fordomsfrit over for det, der er anderledes. Det giver muligheder. Det ser potentialer. Det er præget af mangfoldighed, fordi det forskellige trives side om side, selv om det er fuld af modsigelser, og fordi det er udfordrende og stiller krav til nytænkning, nysgerrighed og vilje til åbenhed. Det fordrer generøsitet og ansvar og respekt for den enkeltes integritet.

Målet er at skabe et spændende og respekteret land, som både vi selv og andre ønsker at investere i, og som tiltrækker videntunge virksomheder og talenter.

Det kræver et smukt Danmark med høje miljøstandarder og åbne landskaber, der veksler mellem kultur og natur. Det kræver et spændende land, der sprudler

af energi og et rigt kulturliv. Det kræver et både socialt og liberalt miljø, hvor mennesker med forskellige baggrunde, nationaliteter og etniske rødder let kan falde til, fordi der ikke er barrierer for nytilkomne. Det er et inkluderende og frisindet samfund.

Det kræver uddannelse for livet og fremtiden

Det er vigtigt at kunne det grundlæggende – også i praksis. Og at kunnen og færdigheder understøtter evnen til at tænke ”ud af boksen”, undre sig, stille spørgsmål til det bestående, stoppe op ved mærkværdigheder og holde fast i en idé. Kunst åbner sanser og skal være en del af børns hverdag.

Det kræver veluddannede lærere med overblik, faglighed og personlighed. Lærerne er betydningsfulde voksne for det enkelte barn. Sammen med forældrene har de ansvaret for skolens opgave. Vi skal vise lærere og forældre tillid og respekt. Deres opgave er bare vigtig, og den kan hverken skemalægges eller på teknokratisk vis måles fra Christiansborg. Den er ikke gennemsnitlig, men unik.

Ungdomsuddannelserne skal tilgodese alle unge, og hver og en skal have ret til en fri og kompetencegivende uddannelse.

Omskoling, opkvalificering og efteruddannelse skal være en naturlig del af voksenlivet. Lige så naturlig som at betale skat.

De videregående uddannelser skal være i topklasse. Og investering i forskningen

er uomgængelig.

Ja, det koster – men det er dyrere at lade være. Ja, det kræver prioriteringer og vedholdenhed.

Det kræver en åben strategi, som alle kan arbejde med på. Vi inviterer dem, der vil være med til at deltage.

Hvordan skaffer vi midlerne og energien?

1. Der skal skaffes luft i familiernes pressede hverdag, så de har reelle handlemuligheder,

2. samtidig med at der skabes rigtig mange nye muligheder for jobs.

3. Og velfærdssamfundets kerneydelser skal bidrage gennem en omfattende frigørelse og fornyelse af den offentlige sektor,

I stedet for at forvente flere og flere løsninger af fællesskabet, skal vi have flere muligheder for selv at handle. Derfor skal skattesystemet laves om. Det blokerer for vores handlemuligheder. I dag kan vi kun vælge mellem institutioner, mellem sort arbejde og gør-det-selv, mellem mere i løn eller mere fritid.

Skattesystemets indretning – måden vi opkræver statens indtægter på - forvrider vores valg.

Det skal laves om. Derfor skal skat på arbejde markant ned for indkomster op til f.eks. 400.000 kr.

Så skal de fleste kun arbejde to timer for at betale en ydelse, som man i dag skal arbejde fem timer for at betale. Det vil give familierne nye handlemuligheder for at købe mere service i hverdagen. Og det vil give en masse nye muligheder for jobs. Også til mennesker med korte uddannelser. Målet er 50.000 flere jobs de næste fem år. Vores skatteudspil er velkendt.

Det vil også gøre det muligt at få gælden markant ned, så der er plads til sikring af velfærden i fremtiden. Og der bliver plads til investeringerne i fremtiden.

Den offentlige sektor har været mere og mere styret af regler og kontrol fra centralt hold. Det er gået helt galt de sidste tre år. Bureaukratiet er taget til og det koster unødigt meget uden at kvaliteten bliver bedre. Kommunalreformen lægger op til endnu mere statsstyring. Det vil vi ændre.

1. Opgaverne skal løses, der hvor der er tilstrækkelig faglig kvalitet, og tættest muligt på borgerne.

Der skal være sammenhæng mellem kompetencer og økonomisk ansvar, og kun det allernødvendigste skal ligge i staten.

2. Med større kommuner og regioner så er der grundlag for at give den offentlige sektor i kommuner og regioner større frihed.

Veluddannede medarbejdere skal have frihed og ansvar for at løse opgaverne i et tæt samvirke med borgerne. Rammerne skal udstikkes af ledelsen. Medarbejderne styrer selv processen.

De skal selv organisere deres arbejde. De har krav på en spændende arbejdsplads, hvor deres kreativitet og professionelle indsats afløser den regelstyring og kontrol, der kun fører til, at reglerne følges, for at gøre tingene ”rigtigt” i stedet for at gøre det rigtige i forhold til den enkelte borger og opgave.

Der er rigtig mange udfordringer foran os. Der er også rigtig mange muligheder. Hvis vi vil.

Der er fremtiden til forskel

Og så er det heldigvis valgår!

Vælgerne får mulighed for at vælge på ny. Vores ambition skal være at vælte det herskende flertal. Det er netop ”herskende”, fordi det ofte er uimodtagelig for argumenter, for det herskende flertal behøver ikke at lytte. Det har netop flertallet og har kun nødig at tage hensyn til flertallet.

Kaospiloternes usaglige nedlæggelse i en sen nattetime er i al sin enkle uhyrlighed billedet på det herskende flertals del-og-hersk-kultur, smålighed og snæversyn.

Det herskende flertal har i sandhed ændret den politiske kultur og retningen for samfundets muligheder. Men det er ikke for sent at skifte retning.

DRV vil holde fast i visionen om det internationale retssamfund, som skal bygges op, og hvor folkeslag lærer at leve sammen på demokratisk vis, fordi der er en rimelig retfærdighed og håb for en fremtid.

DRV vil arbejde for, at Danmark skaber sig så meget indflydelse som muligt på verdens gang gennem medlemskab og medansvar for bæredygtige internationale institutioner.

DRV vil insistere på den demokratiske retsstats principper: ligestilling, ligebehandling, lighed for loven, beskyttelse af mindretal og retssikkerhed.

DRV vil det kreative og dynamiske samfund, der ser potentialerne frem for besværlighederne, og som skaber det miljø og den kultur, hvorfra kreativitet og dynamik vokser.

DRV vil arbejde for flere reelle handlemuligheder til familierne, tusinder af nye

muligheder for jobs, og en offentlig sektor, der yder netop det rigtige til borgeren.

Det bliver en hård valgkamp, og vi har i sandhed noget at kæmpe for.

Der er fremtiden til forskel.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marianne-jelveds-landsmoedetale-2004>